

JETTE SCHRÖDER

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Jette Schröder
Omslagontwerp: Caren Limpens
Omslagillustraties: Caren Limpens
Illustraties binnenwerk: Caren Limpens
Illustraties sterrenbeelden: (c)iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 027 0846 2
ISBN 978 94 027 6223 5 (e-book)
NUR 283
Eerste druk juni 2021

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1. DE BALKONSCÈNE

‘Heb je ze al gezien?’ Mijn zusje Nienke bonkt op mijn kamerdeur.

‘Wie?’ brom ik.

‘De nieuwe burens natuurlijk! De verhuishuis is er.’

Ik geef geen antwoord. Ik ben veel te chagrijnig.

Morgen gaan al mijn vrienden zwemmen in het Bosbad. Het is de laatste dag van de zomervakantie, en mijn vriendin Kim heeft de hele klas opgetrommeld nu iedereen terug is van vakantie.

De enige die niet meegaat, ben ik. Alleen maar omdat

mijn saaie oudtante morgen vijftientig wordt. Ze is niet eens echt aardig. Dat vinden zelfs mijn ouders, al doen ze nu alsof ze dat nooit gezegd hebben.

‘Mam zegt dat de nieuwe burens een kind hebben,’ gaat Nienke onverstaanbaar verder. ‘Ik hoop een kleintje. Misschien mag ik dan wel oppassen.’

‘Kan me niet schelen,’ mopper ik. ‘En trouwens, die ouders laten een kind van tien heus niet oppassen...’

Nienke snuift beledigd. ‘Ik zou het heus wel kunnen, hoor.’

Ik geef geen antwoord, en Nienke druipt teleurgesteld af.

Somber pluk ik aan een scheurtje in mijn nagel. Volgens de weersvoorspellingen is morgen voorlopig de laatste echte zomerdag voor het weer omslaat. Zo ging het vorig jaar ook al... Toen leek het wel alsof de herfst direct na de zomervakantie al begon!

Ik denk aan de knappe badmeester bij het Bosbad. Die zal ik voorlopig wel niet meer zien...

Al met al viel de zomervakantie best een beetje tegen.

Om te beginnen waren de vakanties van mijn beste

vriendin Kim en mij volkomen verkeerd gepland. Eerst ging Kim met haar familie een paar weken naar een camping in Frankrijk, en daarna gingen mijn ouders, Nienke en ik twee weken naar Portugal. Alleen de laatste week van de zomervakantie konden Kim en ik dus samen doorbrengen.

En in die week kon Kim bijna alleen maar praten over haar nieuwe vriendje Arjen, die ze op de camping in Frankrijk had ontmoet. Ik werd er eerlijk gezegd een beetje gek van!

Al moet ik toegeven dat ik ook een klein beetje jaloers op haar ben.

Kim plaatst elke dag wel een paar zwijmelberichten op Instagram, en de digitale hartjes en zientjes vliegen over en weer tussen Arjen en Kim. Ze zijn duidelijk hoteldebotel van elkaar.

Sinds gisteren is de profielfoto van Kim een foto van Arjen en haar naast elkaar op de rand van het zwembad. Het is een superromantisch plaatje. Maar dat komt misschien ook wel door het rozige filter dat Kim heeft gebruikt om de foto een extra zwoel tintje te geven...

Nee, dan mijn liefdesleven... Dat is gewoon treurig te noemen! Ik heb nog nooit echt verkering gehad, laat staan een echte zoen!

Ik had gehoopt dat daar deze zomervakantie verandering in zou komen. Vergeet het maar!

De hele zomer ben ik te schijterig geweest om iets te zeggen tegen de knappe badmeester. Nu is mijn kans verkeken. Ik weet zijn naam niet eens! En op vakantie in Portugal was de leukste jongen die ik heb ontmoet ruim vijf jaar jonger dan ik. Bepaald geen optie dus.

En nu ligt Kim dus op liefdesgebied mijlenver voor op mij.

Zuchtend laat ik me achterover op mijn bed vallen. Het enige waar ik op dit moment behoefte aan heb, is een flinke chocoladereep. Maar dat betekent dat ik naar beneden moet, waar mijn moeder met een vriendin koffie zit te drinken.

Dan krijg ik een idee. Ik trek een lade open en trek er een zakje uit. 'CHOCOLADEMASKER – VOOR EEN STRALENDE HUID' staat erop. Een cadeautje van Kim.

Fronsend lees ik de achterkant van de verpakking. 'De

natuurlijke ingrediënten van dit pure chocolademasker laten je huid stralen en geven je een gelukkig gevoel. Een ware oppepper!’

Ha! Precies wat ik nodig heb.

Ik trek het pakje open. Een dikke, bruine smurrie blubbert uit het zakje. Tevreden haal ik mijn vinger erlangs en stop de klodder in mijn mond.

Van schrik laat ik het zakje bijna vallen. Getver. Gétver!

Puur natuur? Sinds wanneer smaakt chocolade naar afwasmiddel? Ik grijp mijn flesje water van mijn nachtkastje om mijn mond te spoelen.

Zuchtend besluit ik om het masker dan maar op mijn gezicht te smeren. Als mijn hele gezicht is bedekt met een dikke, kleverige laag, trek ik mijn balkondeur open.

Mijn slaapkamer is niet groot, maar ik heb wel als enige in huis een balkonnetje!

Ik kan er heerlijk onbespied zitten. Vanuit de tuin kun je net niet op het balkon kijken, en de huizen achter ons wordt het zicht ontnomen door een paar hoge bomen.

Ieder huis in de straat heeft zo’n balkonnetje. Maar omdat het zo ontzettend klein is, wordt het eigenlijk door nie-

mand gebruikt. Hooguit om een dekbed over de reling te laten luchten of een mat uit te kloppen.

Voor mij is het perfect. Er staat een piepklein romantisch stoeltje dat ik ooit in de kringloopwinkel heb gekocht. Het heeft gedraaide pootjes met krulletjes aan de uiteinden. Later vond ik een klein, bijpassend tafeltje, dat er precies naast paste.

Aan de reling heb ik plantenbakken gehangen met kleurige bloemen erin.

Ik laat me met een diepe zucht neerzakken op mijn stoeltje. De zon schijnt fel op mijn gezicht. Mooi, zo kan het masker extra goed intrekken.

Ik strek mijn benen en laat ze op mijn tafeltje rusten. Dan werp ik een blik op mijn teennagels. Hm, die kunnen ook wel een opknapbeurt gebruiken.

Ik ga weer naar binnen en trek een potje knalroze nagellak uit een lade.

Maar al na twee tenen slaak ik een geërgerde zucht. Waarom hebben mijn tenen altijd de neiging om over elkaar te schuiven?

Mopperend veeg ik met mijn vinger de nagellakvlek-

ken weg. Normaal doe ik er watten tussen, maar die zijn op.

Kim heeft zo'n handige tenenspreider van een soort rubber. Toch eens vragen waar ze die heeft gekocht...

Kim is gek op beautyspulletjes en dat soort dingen. Ze geeft me regelmatig make-uples als ze weer een nieuwe techniek heeft ontdekt. Zo heeft ze me geleerd hoe ik de perfecte eyelinerstreep aanbreng, en hoe ik ervoor kan zorgen dat er geen lipgloss op mijn tanden terecht komt. Ook kleding kopen doe ik nooit zonder Kim. Ze weet precies wat ik leuk vind en wat me goed staat. Superhandig!

Ik sta op en loop mijn kamer weer in, op zoek naar iets bruikbaar. Mijn tissuebox is ook al leeg. Dat zul je altijd zien! Dan valt mijn oog op mijn pennenetui.

Hm. Dit zou ook weleens kunnen werken.

Even later staar ik tevreden naar mijn voeten, die op mijn balkontafeltje rusten. Mijn nagels zijn stralend roze. Ik geloof niet dat ik ze ooit zo netjes gelakt heb. Mijn tenen worden uit elkaar gehouden door pennen, potloden, een markeerstift en een gummetje. Het ziet er wat apart uit, maar het werkt perfect!

Het chocolademasker trekt aan mijn huid. Ik neem aan dat dat een goed teken is. Het zal wel bijna droog zijn.

Ik sluit mijn ogen en leun achterover. Ik probeer hardnekkig om niet aan morgen te denken. Dat lukt natuurlijk voor geen meter.

Jaloers zie ik voor me hoe iedereen elkaar enthousiast begroet bij het Bosbad en spannende vakantie verhalen uitwisselt.

Nee, dan ik... Morgen zit ik in een stoffig zaaltje tussen een stuk of zestig hoogbejaarde verjaardagsgasten. Gelukkig gaat Nienke ook mee, anders zou ik helemaal doodgaan van ellende.

Vorig jaar werd er zelfs een bingo gehouden. Gelukkig gingen we toen net op tijd weg! Als er nou leuke prijzen te verdienen waren geweest... Maar de prijzentafel bestond uit de gehele vingerhoedjesverzameling van mijn oudtante, waar ze blijkbaar op een charmante manier vanaf wilde. Ik wist zelf niets eens wat een vingerhoedje was, tot mijn moeder het uitlegde.

‘Hallo daar! Wat een indrukwekkend bouwwerk tussen je tenen...’

Ik slaak een gillette van schrik en open mijn ogen. Het chocolademasker brokkelt van mijn geschokte gezicht. Een gummetje springt tussen mijn tenen vandaan en stuiterd op de grond.

Op het balkon naast mij staat een jongen met blonde krullen en blauwe ogen. Hij heeft zijn telefoon in zijn hand en houdt hem op ooghoogte. De camera is op mij gericht.

‘Wáág het niet,’ sis ik woedend.

Te laat.

Ik hoor een klikkend geluid en zie een korte flits.

‘Rótzak!’ brul ik.

‘Nou, nou,’ zegt de jongen gelaten. Hij laat zijn hand met de telefoon zakken. ‘Niet zo onaardig tegen je nieuwe buurjongen. Ik kwam me alleen maar even voorstellen.’

Buurjongen? Komt hij náást mij wonen?

De jongen draait het scherm naar me toe, en ik huiver van ellende. Die foto is vreselijk!

Ik haal bevend adem. ‘Je moet die foto wissen.’

De jongen begint te lachen. ‘Nee joh, dat is zonde.’ Hij steekt zijn hand op. ‘Ik ben Floris trouwens.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Ik ben Daisy. Kun je dan nu alsjeblieft die foto wissen?’

Floris geeft geen antwoord. Hij kijkt glimlachend naar het schermje van zijn telefoon. ‘Je staat er echt goed op. Leuk! We zullen elkaar wel vaker zien, want de kamer met balkon wordt van mij. Ik denk dat ik er vaak zal zitten. Het uitzicht is wonderbaarlijk.’ Hij knipoogt plagerig en loopt naar binnen.

Bah.

Ik trek alle pennen en potloden met een snelle haal tussen mijn tenen uit en spring overeind. Dan stamp ik mijn kamer in en gooi de balkondeur met een klap achter me dicht.

Kreunend staar ik naar mijn spiegelbeeld. Mijn chocolademasker is voor de helft afgebrokkeld. Er hangen bruine stukken in mijn lange, donkerblonde haar. Ik zie eruit als iemand met een enge schubbenziekte.

En bedankt, Floris. Dankzij jou is mijn rotdag compleet.

2. HET STAAT IN DE STERREN

Oef.

We zijn pas net gearriveerd op het feest van tante Dineke, maar ik heb al genoeg gezien. Dit wordt een bijzonder lange middag.

Op het grote terras dat tante Dineke heeft afgehuurd staan een stuk of vijftien ronde tafels met stoelen. De gemiddelde leeftijd van de gasten moet haast wel zeventig zijn. En dan halen Nienke en ik het gemiddelde nog eens flink naar beneden ook!

Nadat we net zo'n twintig minuten in de rij hebben ge-

staan om tante Dineke een plakkerig handje en een kleffe wangzoen te geven, zijn we nu op zoek naar een plek om te zitten.

Lusteloos sjok ik achter mijn ouders aan, die naar een tafel met nog een paar lege stoelen lopen en gaan zitten.

Net als ik ook wil gaan zitten op de laatste stoel die vrij is, schuifelt een dame met een gehaakt, beige gilet mijn kant op. Ze wijst naar het linnen tasje dat tegen de stoelpoot aan ligt. 'Hier zat ik al. Dat is mijn tas.'

'O, sorry,' zeg ik bedremmeld, en ik doe een stap naar achteren.

De vrouw geeft geen antwoord en gaat naast mijn moeder zitten, die inmiddels al druk in gesprek is geraakt met een man met een enorme grijze snor.

Perfect, maar niet heus.

Ik speur met mijn ogen het terras af op zoek naar een lege stoel die ik erbij kan zetten, maar alles is al bezet.

Waar moet ik mezelf nu laten?

Mijn ouders merken niet eens dat ik niet aan tafel zit. Ze zijn veel te druk met kletsen.

Ook Nienke mist me duidelijk niet. Ze heeft inmiddels

een kleurboek voor volwassenen uit haar tas gehaald en sorteert nu haar potloden op kleur.

Een paar dames knikken goedkeurend als Nienke een gedetailleerde bloemenplaat uit haar kleurboek scheurt en begint te kleuren.

Hoezo vinden mijn ouders het wél goed dat zij hier zit te kleuren, en hebben ze mij laten beloven dat ik hier niet met mijn telefoon zou gaan zitten spelen? Alsof staren naar een kleurplaat minder ongeïnteresseerd staat dan staren naar een beeldscherm. Belachelijk!

‘Ik ga het toilet zoeken,’ mompel ik, maar ik geloof niet dat iemand me hoort.

Ultiem chagrijnig sjok ik naar de toiletten, die met ouderwetse getekende bordjes zijn aangegeven.

Ik probeer hardnekkig om niet te denken aan mijn klasgenoten, die op dit moment aan de rand van het Bosbad liggen te zonnen.

Ik duw tegen de deur van het damestoilet. Die vliegt open, en ramt bijna tegen de persoon die voor de spiegel boven de wastafel net bezig is om een dikke laag gloss op haar lippen te smeren.